

KAPITOLA 1

Som tu sotva dva týždne a zažívam svoju štvrtú migrénu. Ako to vysvetlím princovi? Akoby nestačilo, že skoro všetky dievčatá, čo tu zostali, sú Dvojky. Že komorné sa všemožne usilujú urobiť niečo s mojimi zrobenými rukami. Raz príde tá chvíľa, keď mu budem musieť povedať o záchvatoch nevoľnosti, ktoré sa ma opakovane a vždy celkom nečakane zmocňujú. Teda ak ma vôbec zaregistroval.

Kráľovná Abby si sadla na opačný koniec dámskej izby, akoby sa chcela dištancovať od ostatných dievčat. Všimla som si, ako sa jej nepatrne zachveli plecia, a premkol ma pocit, že naša prítomnosť jej nie je príliš po vôli.

Podala ruku komornej, ktorá urobí všetko pre to, aby jej vykúzlila dokonalé nechty. Napriek tomu, že sa kráľovná podrobavala príjemnej skrášľovacej procedúre, tváril sa nahnevane. Nechápala som to, no snažila som sa neodsudzovať ju. Možno aj mne by zatvrdlo srdce, keby som v takom mladom veku prišla o manžela. Mala však ohromné šťastie, že si ju vzal Porter

Schreave, bratanec jej zosnulého muža, a dovolil jej ponechať si korunu.

Prebehla som pohľadom po ostatných dievčatách v miestnosti. Gillian bola tiež Štvorka, no na rozdiel odo mňa – skutočná. Obaja jej rodičia boli kuchári a z toho, ako hodnotila jedlo, ktoré nám podávali, usudzujem, že sa rovnakou cestou vydá aj ona. Leigh s Madison študovali za veterinárky a navštevovali stajne tak často, ako im to len dovolili.

Vedela som, že Nova je herečka a má húfy oddaných fanúšikov, ktorí túžia po tom, aby zasadla na trón. Uma bola gymnastka a jej útla postava pôsobila nesmierne elegantne, aj keď len nehybne sedela. Niektoré z Dvojok, ktoré tu boli, si dosiaľ povolenie nevybrali. Keby za mňa niekto platil účty, poskytoval mi stravu a strechu nad hlavou, zrejme by som sa niečím takým ako práca tiež netrápila.

Pošúchala som si ubolené spánky. Pocítila som na čele dotyk stvrdnutej a popraskanej kože. Pozrela som sa na svoje zničené ruky.

Nikdy si ma nevyberie.

Predstavovala som si tú chvíľu, keď som sa prvý raz stretla s princom Clarksonom. Pamätala som si stisk jeho silnej ruky, keď ma vítal. Ešte šťastie, že komorné mi našli čipkované rukavičky. Keby som ich nemala, pokojne sa mohlo stať, že by ma princ okamžite poslal domov. Mal všetko, čo má mať dobrý princ. Bol pokojný, zdvorilý a inteligentný.

Počas týchto dvoch týždňov som si uvedomila, že sa takmer neusmieva. Akoby sa bál, že ho budú odsudzovať, ak ho niečo rozveselí. No mali ste vidieť, ako sa mu rozžiarili oči, keď sa tak stalo! Tie jeho špinavo blondňavé vlasy, bledomodré oči, sila, ktorá z neho vyžarovala... bol skrátka dokonalý.

Na rozdiel odo mňa. Musí však existovať spôsob, ako zaujať princovu pozornosť.

Drahá Adele!

Zaváhala som a nadvihla pero. Vedela som, že je to zbytočné. Ale aj tak.

V paláci si celkom rýchlo zvykám. Je nádherný. Vlastne je oveľa viac ako len „nádherný“, no obávam sa, že mi chýbajú slová, ktorými by som ho dostatočne výstižne opísala. Tu v Los Angeles je teplo akosi inak než u nás doma, ale tiež to neviem celkom opísať. Bolo by úžasné, keby si sem mohla prísť a všetko to zažila na vlastnej koži, videla, počula a cítila. Áno, aj vône sú tu celkom iné.

Pokiaľ ide o samotnú súťaž, doposiaľ som s princom nestrávila osamote ani sekundu.

Pocítila som pulzujúcu bolesť v hlave. Zavrela som oči a zhlboka sa nadýchla. V duchu som si povedala, že sa musím sústrediť.

Určite si v televízii videla, ako Clarkson poslal domov osem dievčat. Všetko Štvorky, Päťky, dokonca jednu Šestku. Zostali tu už len dve Štvorky a zopár Trojok. Zrejme sa od neho očakáva, že si vyberie Dvojku. Zdá sa mi to logické, no trhá mi to srdce.

Mohla by si mi spraviť laskavosť? Opýtaj sa mamy alebo ocka, či nemáme v rodine nejakého bratranca alebo vzdialeného príbuzného z vyššej kasty. Mala som sa ich na to opýtať, než som odišla. Táto informácia by mi naozaj pomohla.

Cítala som, že mi začína byť zle od žalúdka. Bežný dôsledok migrény.

Už musím bežať. Máme toho veľa. Čoskoro opäť napíšem.

*S láskou
Amberly*

Bolo mi na odpadnutie. List som poskladala, vložila ho do pripravenej obálky s adresou. Opäť som si zľahka pomasírovala spánky v nádeji, že sa mi trochu uľaví, no nestalo sa tak.

„Stalo sa niečo, Amberly?“ opýtala sa Danica.

„Nie, nič,“ zaklamala som, „som len nejaká unavená. Možno sa pôjdem prejsť, aby sa mi trochu rozprúdila krv.“

Usmiala som sa na Danicu s Madeline, vyšla som z dámskej izby a zamierila k toaletám. Prúd studenej vody mi síce zničí mejkap, ale určite mi pomôže. Kým som však dosiahla svoj cieľ, premohla ma slabosť. Zosunula som sa na malú pohovku na chodbe, zaklonila hlavu, oprela sa o stenu a pokúsila som sa utriediť si myšlienky.

Nedávalo to zmysel. Každý vedel, že vzduch a voda v južných častiach Illey sú zdraviu škodlivé. Dokonca aj Dvojky mávali občas zdravotné problémy. Nemala by mi však táto zmena – čisté ovzdušie, kvalitná strava, bezchybná opatera – skôr pomôcť?

Ak to takto pôjde ďalej, upustím od akejkoľvek snahy upútať princovu pozornosť. Čo ak nebudem v stave zúčastniť sa popoludňajšieho zápasu v krokete? Cítala som, ako mi môj sen pomaly uniká pomedzi prsty. Mala by som sa zmieriť s porážkou. Aspoň to neskôr nebude tak bolieť.

„Čo tu robíte?“

Prudko som sa narovнала a zbadala pred sebou princa Clarksona.

„Nič, vaša výsosť.“

„Je vám zle?“

„Nie, vôbec nie,“ namietla som rázne a pokúsila som sa vstať. To som však nemala robiť. Podlomili sa mi nohy a spadla som na zem.

„Slečna?“ ozval sa princ a priskočil mi na pomoc.

„Prepáčte,“ šepľala som, „je mi to nesmierne trápne.“

Zobral ma do náručia. „Ak sa vám točí hlava, zatvorte oči. Odnesiem vás do nemocničného krídla.“

Moje deti budú prekvapené, keď im raz porozprávam o tom, ako ma kráľ niesol na rukách po paláci, akoby som bola ľahučká sťa pierko. Cítila som sa v jeho náručí veľmi príjemne. Neraz som si predstavovala, aký je to asi pocit.

„Panebože,“ vykrikoval niekto. Keď som otvorila oči, zbadala som zdravotnú sestru.

„Myslím, že zamdlela,“ povedal Clarkson, „ale nemala by byť zranená.“

„Položte ju sem, vaša výsosť.“

Princ Clarkson ma položil na jednu z mnohých postelí a opatrne vytiahol ruky spod môjho chrbta. Nádejala som sa, že si všimol vďačnosť v mojich očiach.

Bola som presvedčená, že hneď odíde, no on tam zostal po celý čas, čo mi sestra merala pulz. „Jedli ste dnes niečo, moja milá? Pili ste dosť tekutín?“

„Práve sme doraňajkovali,“ odpovedal za mňa.

„Cítite sa zle?“

„Nie. Teda, áno. Chcem povedať, že to naozaj nie je nič váž-

ne.“ Dúfala som, že ak vzbudím dojem, že nejde o nič mimoriadne, stihnem ten poobedný krokiet.

Sestra sa tvárila milo, no prísne. „Dovolím si vám oponovať, práve vás sem museli doniesť.“

„Stáva sa mi to pomerne často,“ vyhrkla som nešťastne.

„Ako to myslíte?“ domáhala sa sestra odpovede. Vzdychla som si a premýšľala, ako to vysvetliť. Teraz sa princ dozvie, ako ma poznačil život v Hondurague.

„Často trpím migrénami. Vtedy mi občas býva na odpadnutie.“ Pregelgla som a v duchu som si robila starosti, čo si o mne princ pomyslí. „Doma chodievam spávať oveľa skôr ako moji súrodenci, aby som ďalší deň dokázala lepšie fungovať. Tu nemám toľko času na oddych.“

„Hmm. Trápi vás okrem bolesti hlavy a únavy ešte niečo?“

„Nie, madam.“

Clarkson podišiel bližšie ku mne. Modlila som sa, aby nepočul, ako mi búši srdce.

„Ako dlho máte takéto ťažkosti?“

Pokrčila som plecami. „Niekolko rokov, možno dlhšie. Už som si na to zvykla.“

Sestra sa zatváрила znepokojene. „Má niekto vo vašej rodine podobné problémy?“

Chvíľu som mlčala. „Ani nie. Len sestre sa z času na čas pustí krv z nosa.“

„Pochádzate z chorľavej rodiny?“ opýtal sa Clarkson a v jeho hlase som cítila náznak znechutenia.

„Nie,“ odvetila som v snahe brániť sa, no bolo mi trochu trápne to vysvetľovať. „Pochádzam z Honduraguy.“

„Aha,“ zdvihnutím obočia dal najavo, že pochopil.

Nebolo žiadnym tajomstvom, že životné prostredie na juhu

krajiny je veľmi znečistené. Zamorený vzduch. Nekvalitná voda. Všetci vedeli, že tam na svet prichádza až príliš mnoho detí s vrodenými deformáciami, že je tam nezvyčajne vysoké percento neplodných žien a úmrtí mladých ľudí. Keď tadiaľ prešli rebeli, zanechali za sebou grafitovú stopu, dožadujúc sa odpovede, prečo palác túto situáciu nerieši. Je vlastne zázrak, že celá moja rodina na tom nie je tak ako ja. Alebo že ja na tom nie som ešte horšie.

Zhlboka som sa nadýchla. Čo tu vlastne robím? Za tých pár týždňov, ktoré predchádzali Selekcii, som si v hlave vysnívala rozprávkový príbeh. Darmo som však vrúčne túžila a snívala, bolo isté, že nikdy nebudem hodná muža, ako je Clarkson.

Odvrátila som pohľad, lebo som nechcela, aby ma videl plakať. „Mohli by ste, prosím, odísť?“

Chvíľu bolo ticho a potom som začula vzdáľujúce sa kroky. Keď utíchli, rozplakala som sa.

„No tak, neplačte, to sa spraví,“ utešovala ma ošetrovatelka. Bola som taká nešťastná, že som ju tuho objala, akoby to bola moja mama alebo sestra. „Takáto súťaž je veľmi stresujúca záležitosť a princ Clarkson to veľmi dobre chápe. Poprosím doktora, aby vám predpísal niečo na bolesť hlavy, a ulaví sa vám.“

„Som doňho zaľúbená od svojich siedmich rokov. Každý rok som v deň jeho narodenín do vankúša tajne spievala ‚veľa šťastia, zdravia‘, aby sa mi sestra nesmiala. Keď som sa naučila písať, neustále som písala naše dve mená, aby som videla, ako k sebe pasujú... a keď sa s ním konečne po prvýkrát stretnem osamote, opýta sa ma, či som chorľavá.“ Vzlykla som. „Nie som preňho dosť dobrá.“

Sestra sa mi nepokúšala protirečiť. Nechala ma, nech sa vypláčem.

Tak veľmi som sa hanbila. Clarkson si ma odteraz vždy vybaví ako to zronené dievča, ktoré ho poslalo preč. Nádej, že raz získam jeho srdce, definitívne zhasla. Veď aký by mal zo mňa osoh?